

dertil; men Meningen er den, som det ogsaa siges et Sted med rene Ord, og som man ogsaa kan forstaa, at naar det Forhold skal ordnes saaledes mellem Køber og Sælger, skal det gaa til paa følgende Maade med Hensyn til Garantibeviset. Sælgeren skal paategne Garantibeviset, Laanesummen og de øvrige Laanebetingelser, og saa skal han endosjere det til Køberen. Nu fordauses man, thi derved bliver han Pantebitor, ikke Køber, nu er det Sælgeren, der kommer til at stybe Køberen Penge, men det er ikke Meningen, det er tværtimod omvendt. Og hvorledes skal det udføres? Det udføres ved, at saa endosjerer Køberen det tilbage til Sælgeren, og derved bliver saa Køberen Pantebitor, ikke Sælgeren. Vel at mærke, Sælgeren maa enten give Endossement in blanco eller ved at tegne sit Navn skrive ved Siden af: Uden Ansvar for mig som Debitor. Gör han ikke det, bliver han samtidig Kreditor og Debitor, og der kommer en usafteelig Konfusion ind i Forholdet. Forholdet bliver altsaa dette, at Sælgeren har Garantibeviset, og den anden har Oplagsbeviset. Men naar saa Købesummen ikke betales i rette Tid, saa kommer Garantibeviset til at fungere som Oplagsbevis, og saa skal ifølge § 10, i alt Fald under de Forudsætninger, finde en Udløvelse Sted og ikke som efter § 9 et Salg Sted. Vi kunne tage et af de simpleste Tilfælde, hvor vedkommende Oplægger har faaet et Oplagsbevis, som han altsaa pantsætter i en Bant, og hvor han vil sælge eller virkelig følger Varerne. Vi have altsaa en Haandpanthaber, som har Besiddelsen igennem Garantibeviset, og det er den umiddelbare Besiddelse, de Herrer maa huske paa, at disse Beviser repræsenterer Varerne umiddelbart. Altsaa, nu er Haandpantstatteren umiddelbar Besidder — det skal han ogsaa være, det er han altid, ellers gælder hans Ret ikke — men samtidig er Ejeren umiddelbar Besidder gennem Oplagsbeviset, som han har transporteret eller endosjeret videre, og saa kommer den Situation, at der er to, der paa en Gang er umiddelbare Besiddere, skønt dog Haandpantets Natur fører med sig, at Haandpantstatteren har Besiddelsen, og Ejeren kun Besiddelsen gennem Haandpantstatteren som Repræsentant. Det hele er saa uforeneligt med almindelige og sunde tingligretlige Begreber, og Ulykken er simpelthen den, at man har kalfatret om paa det engelske System, i Stedet for at holde sig til det, der har staaet sin Prøve ved de Londoniske Dokker. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa det, der vil forhaabentlig blive Lejlighed til senere at tale nærmere om den Ting. Jeg skal blot bemærke, at selv om man vil følge den

gel, at det, der nu kaldes Garantibevis, kun skal fungere som engelsk weight notes, som en af Oplagshuset bekræftet Kopi, er der ikke noget i Vejen for at vedblive at kalde det Garantibevis, og saa er § 11 i Loven af 1891 fuldstgjort. Det er et uheldigt Navn i ethvert Tilfælde, dette Ord Garantibeviser, men vil man beholde det, fordi det staar i § 11, er der ikke noget i Vejen derved.

Selv om man vil følge Lovforslagets System, har jeg i enkelte Paragraffer saonet forskellige Bestemmelser, som forekomme mig aldeles uundværlige. Det er rigtigt nok, som den ærede første Taler sagde, at der er mange Steder, hvor Forfatteren har opløst det Spørgsmaal: Er det nødvendigt at tage det med? og saa har besluttet sig til ikke at tage det med, men der er andre Steder, hvor det forekommer mig, at der maa staa visse Ting i Loven, idet den vil blive umulig og ubrugelig, hvis de ikke komme med, og jeg skal nævne dem med Hensyn til enkelte Paragraffer.

Med Hensyn til § 1 vil jeg henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, om der i Virkeligheden er mindste Grund til ikke at give andre Selskaber ude paa Frihavnen med Indenrigsministeriets eller Justitsministeriets Tilladelse og med Aktieselskabets Tilladelse Ret til at drive en saadan Oplagsforretning. Hvorfor skal denne Lov ikke gives for andre Selskaber i Frihavnen. Det kunde jo godt være, at Aktieselskabet kunde staa sig ved at lade andre Selskaber bygge Pakhuse, hvor der kunde drives en aldeles tilsvarende Trafik til den, Selskabet selv driver. — Dernæst vil jeg ved § 1 meget anbefale, at man allerede der, hvor der er Tale om Oplagsbeviser og Garantibeviser, straks giver en Fortlaring, en Begrebsbestemmelse, Begrebsbetegnelse af disse Bevisers forskellige Karakter. Ellers gaar det saaledes, at man maa læse lige til § 6 i Loven, før man har noget Begreb om, hvad der forstås ved Oplagsbeviser, og hvad der forstås ved Garantibeviser. Oven i Købet bruges det engelske Ord „warrants“ om Garantibeviser, skønt „warrants“ efter min Mening snarere er det, som skulde betegnes som Oplagsbeviser.

I § 2 forekommer det mig, at det er aldeles nødvendigt at sige, at de to Beviser, der udstedes, maa være enslydende, at der ingen Divergens maa være. Men saa kommer man derved naturligen ind paa det Spørgsmaal, som jeg tror, den første ærede Taler omtalte, om ikke en senere Ihændehaver af Oplagsbeviset kunde forlange sig Garantibevis udstedt, om han ikke kunde for-